

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

"పర్పు" రాములు

మా పరాంకుశం బాబాయ్ని అడిగాను. ఏవీటి విశేషాలు అని. వెంటనే "అమెరికా వెళ్ళిన మన పర్పురాముడూ భార్యా త్వరగా వచ్చేస్తే బావుండు అని రోజూ ఎదురు చూస్తున్నానే!" అన్నాడు.

"ఏం? బెంగ పెట్టుకున్నావా?" అన్నాను.

"కాదు! రోజూ ప్రాద్దుటే ఆరింటికే ఫోన్ చేసి నిద్రలేపిస్తున్నారు. ఎంతకీ ఫోన్ పెట్టరు. ఏదో ఆరు కాంటినెంట్లకి ఫ్రీ ఫోన్ తీసుకున్నాడట వాళ్ళ అబ్బాయి. అందుకే దాన్ని వాడుకోవాలని తపన! అదే హైదరాబాదుకి వచ్చేస్తే, అవసరం వాళ్ళది అయినా మిస్డ్ కాల్ తప్ప చెయ్యరు, ఇల్లు అంటుకుంటే ఫైర్ ఇంజను వాళ్ళకి మిస్డ్ కాల్ ఇచ్చే రకాలు " అన్నాడు.

బాబాయ్ బాధ నాకు అర్థం అయింది. ఇలాంటి 'పర్పు' రాములు అంటే 'పర్పు' తియ్యని రాముళ్ళు నాకు చాలా మంది తెలుసు!

సిని సీమలోనే నేను చాలామందిని నిత్యం చూస్తుంటాను.

ఒక సిని రచయిత (నేను కౌముది క్షేమాన్ని కాంక్షించి పేర్లు రాయడం లేదు) నన్నూ, డైరెక్టర్ శివనాగేశ్వర రావుగారిని కథ వినడానికి పిలిచి స్వీట్లు పెట్టాడు. తను తినడం లేదు.

"మీరూ తీసుకోండి" అన్నాను. "నాకు వేరే వస్తుంది" అని భార్యని కేకేసి పిలిచాడు. ఆవిడ ఒక బాక్స్ తెచ్చి ముందు పెట్టింది. తను ఒకటి తీసుకుని లోపల పెట్టెయ్యమన్నాడు. మాతో "ఇవి పుల్లారెడ్డి స్వీట్లు కా ప్లీ. కేజీ. 650 రూ." అన్నాడు.

మా చేతుల్లో ఉన్న చీప్ స్వీట్లు కేసీ, మాకేసీ, నేనూ దర్శకుడూ జాలిగా చూసుకున్నాం. ఇలాంటివి 'బేఫర్వాగా!' అస్సలు 'సిగ్గు' లేకుండా చేసేవాళ్ళని ప్రతి నిత్యం మేం చూస్తుంటాం.

సీనియర్ సిని రచయిత సత్యానంద్ గారు సరదాగా, కాసేపు ఖాళీ వస్తే కొన్ని హాస్య సంఘటనలు చెప్పతూ ఉంటారు.

మదరాసులో ఒక రచయిత ఎప్పుడూ దిగాలుగా లంచ్ టైంలో కనిపిస్తూ ఉంటే ఈయన ఓసారి అడిగారుట "ఎందుకండీ లంచ్ టైం అయ్యేసరికి ఇలా దిగాలుగా కనిపిస్తున్నారు?" అని.

అతను "ఈ నిర్మాత రోజూ ఎగ్ బిరియానీ తెప్పిస్తానంటాడండీ" అన్నాడట.

"ఇంకేం? మరి దానికి ఇంత దిగులెందుకు?" అని ఈయన అన్నారుట.

"కానీ బిరియానీ రాగానే ఆ 'ఎగ్' తీసేసుకుని తన అసిస్టెంట్ కి ఇచ్చి 'దీనితో పులుసు చేసి తీసుకురావోయ్' అని, నన్ను వట్టి అన్నం తినమంటాడండీ" అని బాధగా చెప్పాడుట.

ఇలాంటి నిర్మాతలూ సినిమాలు తీసారు!

ఇంకొక పెద్దమనిషి, అట్లాంటాలాంటి లార్జెస్ట్ ఎయిర్ పోర్ట్ లో పెళ్ళాం తప్పిపోయి, పబ్లిక్ ఫోన్ నుండి ఫోన్లు చేస్తుంటే, ఇన్ కమింగ్ కి కూడా చార్జీ పడుతుందని తియ్యడం లేదుట! పక్కనున్న వేరే వ్యక్తికి ఆవిడ ఫోన్ చేసి తను ఫలానా టెర్మినల్ లో ఉన్నానని చెపితే "నాకు తెలుసు! మా ఆవిడ తెలివైందనీ, నీకు చేస్తుందనీ" అన్నాడుట.

ఇంక ఫిలిం ఫెస్టివల్ కి తప్పనిసరిగా కొందరు హాజరు అవుతుంటారు. వాళ్ళల్లో కొంతమందికి భార్యల్ని తీసుకు వెళ్ళడం అలవాటు. చూసే వాళ్ళకి వీళ్ళకి భార్యల మీద ఎంత ప్రేమో, వదిలి పెట్టి రారు అనిపిస్తుంది. కానీ అసలు రహస్యం ఏవిటంటే, ఏ రైల్వే కాంటిన్ లోనో, దిక్కుమాలిన హోటల్ లోనో భోజనం చౌకగా దొరుకుతుంటుంది. అది వీళ్ళు సినిమా చూసి వచ్చేటప్పటికి ఈ పెళ్ళాలు తెచ్చి పెట్టాలి. ఆ క్యాంటిన్ కి వెళ్ళి తినేసాస్తే లాభం లేదు. ఇలా క్యారేజీ అయితే రాత్రికి అందులో భోజనం మిగలొచ్చు!

ఇంకా కొందరు రచయితలుంటారు.. కంపెనీకారు రాగానే, పెళ్ళాం గ్యాస్ సిలిండర్ తెమ్మందనీ, రెండోవాడు ట్యూషన్ కి వెళ్ళాలనీ, ఆఖరిది మేచింగ్ బ్లాజ్ పీసెస్ తెచ్చుకోవాలనందనీ గుర్తొచ్చి, అందులో వెళ్ళి ఈ పనులు అన్నీ చేసుకు రమ్మని తర్వాత తాపీగా వీళ్ళు సిట్టింగ్ లకి వెళ్ళుతుంటారు.

నేను 'ఈ టీ.వీ' సీరియల్స్ రాసే రోజుల్లో, ఒక సీనియర్ రచయిత ప్రతి నిత్యం 'అప్పడం' కోసం ఆ భోజనం పెట్టే కుర్రాడితో గొడవపడుతుండేవాడు. ఆయన ఇంటి నుండి రావడమే లంచ్ టైంలో వచ్చి భోజనం కాగానే అక్కడ మూడు గంటలు నాన్ స్టాప్ గా నిద్రపోయేవాడు. ఆ లోపల ఏ అసిస్టెంట్ డైరెక్టరునా వెళ్ళి సీన్ కోసం తలుపు బాదితే చచ్చాడన్నమాటే! అంత కోపం.

ఒక డైరెక్టర్ అవుట్ డోర్ షూటింగ్ చేస్తూ 'తైర్ వడ' అడిగి, అది 'ఇక్కడికి తెప్పించడం కష్టం అండీ' అని ప్రాడక్షన్ వాళ్ళు అంటే, మూడో పాడు అయి ప్యాకప్ చేప్పేసి ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు!

ఖర్చు పెట్టేవాడు ఇంకోడు అయితే, వీళ్ళకి రకరకాల ఫాన్సీలుంటాయి!

అట్లూరి పూర్ణచంద్రరావుగారు 'పాపం పసివాడు', 'అంధాకానూన్' లాంటి గొప్ప సినిమాలు తీసిన సీనియర్ ప్రొడ్యూసర్. ఒకసారి ఆయన బాధగా "నా హీరో అండర్ వేర్లూ, బనీస్లు కోసం ముప్పైవేలు ఖర్చు పెట్టించాడమ్మా బ్యాంకాక్ లో.. ఈ రోజుల్లో నేనింక సినిమాలు తియ్యలేను" అన్నారు. హీరోలకి జనరల్ గా ఇవి ఉతికి వాడడం ఉండదు అనుకుంటుంటే! మా దర్శకులు కోడి రామకృష్ణగారు వాళ్ళ నిర్మాత ఎంత రీల్ ఇస్తాడో ముందే చెప్పితే, ఆ పైన అర అంగుళం కూడా ఇవ్వను అని ఎగ్రిమెంట్ చేయిస్తే, తను సీనియర్ ఆర్టిస్టుల చేత రీలు వేస్ట్ కాకుండా రిహార్సిల్స్ చేయించి ఎలా ఏక్స్ చేయించేవారో చెప్పుతుంటారు.

ఆ రోజుల్లో ఇలా హీరోలకి ప్రత్యేకంగా స్టార్ హోటల్స్, క్యారేజీల సిస్టం ఉండేది కాదట. ఆ నిర్మాత "ఇళ్ళీలు రెండు, అందులో చట్నీ మాత్రమే, సాంబారు ఇవ్వరు" అని కూడా ఎగ్రిమెంట్ లో రాయించి పొదుపుగా సినిమాలు తీసేవారుట!

ఇంకా అమెరికా అతిథుల గురించి ఇక్కడ ప్రత్యేకంగా చెప్పాలి.

మా మిత్రుడొకరు ఈ మధ్య అమెరికా నుండి వస్తే, కలిసి బుక్ ఫేర్ కి వెళ్ళాం. అక్కడ అతను ఇండియా నుండి విచ్చేసిన అతిథి దేవుళ్ళ గురించి చెప్పుకొచ్చాడు.

వీళ్ళు వచ్చేముందే ఫోన్ లో 'మెనూ' చెప్పేవాళ్ళు కొందరట! మాకు ఆచారం ఎక్కువ మీ ఆవిడ అక్కడ ఎంత సాఫ్ట్ వేర్ ఇంజనీర్ అయినా, మాకు మడితో వండి వార్చాలి" అని కండీషన్లు పెట్టేవాళ్ళు ఒకరట. 'రాత్రి పదకొండుకే తింటాను. మీరెంత

అలిసిపోయి వచ్చినా, అప్పుడే నా తీర్థం టైం అవుతుంది' అనే దేవుళ్ళు కొందరుట. ఒక అభ్యాగతి అయితే ఏవో 'పోచ్లు' కావాలి తన కూతుళ్ళకి అన్నాడుట. వీళ్ళ ఆవిడ హాఫ్ డే లీవ్ పెట్టి, బజారు అంతా తిరిగి సంపాదించి తోస్తే 'అబ్బే! ఇవి కావు' అన్నాడుట. ఇంతలో వీళ్ళ ఐదేళ్ళ అమ్మాయి స్కూల్కి జామెంట్ బాక్స్ పెట్టి తీసుకెళ్ళుతున్నది చూసి "అదే. అలాంటిదే కావాలి" అన్నాడుట. అది ఎంత వెతికినా దొరక్క "ఇది ఇచ్చేయండి, మీరు మరోసారి కొనుక్కోవచ్చు" అని ఆ చిన్నపిల్లది లాక్కున్నంత పని చేసి, తీసుకెళ్ళిపోయాడుట.

మా డాక్టర్ పద్మ చెప్పింది.. "అమ్మా తల్లీ! ఇండియా నుండి వచ్చే సెలబ్రేటిస్ అంటే దడ పుడుతోంది. ఫలానా ప్రముఖ గాయని మా ఇంట్లో దిగుతుందంటే ఆనందంతో పరవశించిపోయాను. కానీ ఆవిడ వచ్చిన దగ్గర నుండీ 'నాకు కరివేపాకు పాడి కావాలి, కాకరకాయ పులుసు కావాలి.. ఫలానా, ఫలానా మెడిసన్స్ కావాలి..' అంటూ పర్చు తియ్యకుండా అన్నీ కొనుక్కూనీ, నా చేత చేయించుకునీ, నా ప్రాఫెషన్ని మాన్పించింది. నాకొద్దు ఈ 'అతిధి దేవుళ్ళు' అని నిర్మోహమాటంగా చెప్పేసింది.

ఇంకో ప్రముఖుడు, మా ఎన్నారై ఫ్రెండ్ని "ఫలానా రాంబాబు పెళ్ళి కెళ్ళుతున్నావా?" అని అడిగి, అతను "మా ఇంటి పక్కనే ఆ కళ్యాణ మండపం, వెళ్ళుతున్నాను" అంటే, "సరే అయితే, ఎలాగూ టేక్సీలో వెళ్తావుగా.. ఇలా వచ్చి ఆన్దివే నన్ను ఎక్కించుకుపో" అన్నాడుట.

ఇతనుండేది అఫ్ఫిగూడాలో, పెళ్ళి అక్కడే! కానీ ఈ ప్రముఖుడిని పికప్ చేసుకోవడానికి బంజారా హిల్స్ వెళ్ళాలి! అది ఆన్దివే ఎలా అవుతుంది? అడిగేవాడికి సిగ్గుండక పోతే సరే! ఈ తీసుకెళ్ళేవాళ్ళు ఎందుకు తీసుకెళ్ళాలో నాకు అర్థం కాదు! పోనీ అందులో ఆనందం ఉంటే ఫర్వాలేదు. కానీ ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు అది తలుచుకుని 'మధన' కామరాజులవుతున్నారుగా! నో అన్న రెండు అక్షరాలు చెప్పలేకా?

మరో రచయితకి కథ చెప్పడానికి ఓ నిర్మాత వెళ్ళి తన రైటర్తో కథ అంతా చెప్పించి, అది టేప్ చేసుకోవడానికి అక్కడ టేప్ రికార్డర్ పెడితే, చర్చ పూర్తయిన తర్వాత ఆయన "ఆ టేప్ రికార్డర్ ఉంచేసి వెళ్ళండి. ఇంత సేపు కథ విన్నాను కదా!" అన్నారు. ఇది కొంతవరకు నయం! పని చేసిన ఫీలింగ్తో ఆయన అది జమ కట్టుకున్నాడు. ఇవన్నీ నాకు కొత్తల్లో చాలా విచిత్రంగా ఉండేవి! ఎందుకంటే, ఇంటికి ఎవరైనా వస్తే 'టీ' ఇవ్వడానికి సందేహించి, లోపలి కెళ్ళి తాగి వచ్చేసేవాడూ, సిగరెట్ కోసం ఎవడైనా వస్తే బావుండని ఎదురు చూసేవాడూ, అమెరికాలో లగేజ్ బ్రాలీ కోసం డబ్బులెయ్యడానికి ఇష్టం లేక ఏ అభిమాని అయినా గుర్తు పట్టి వస్తే అతనితో "ఇదెందుకో రావడం లేదండీ" అని నాటకాలు వేసేవాడూ... అంతా దాదాపుగా కోటిశ్వరులే! కొంత మంది అయితే వంద కోట్లకి పైగా ఉన్నవారు! 'పర్చు'లు తియ్యని వ్రతంతో 'పర్చురాముళ్ళు' గా మారారు.

సినిమా ఫీల్డనీ, పాపం మా రచయితల్నీ వదిలి పెట్టోస్తే, మా చుట్టాల్లోనే చాలామందిని చిన్నతనం నుండీ చూస్తూ ఉండేదాన్ని. ఒకావిడ తన నలుగురి సంతానంతో ఎక్కడ ఫంక్షన్ అయినా మూడు రోజుల ముందే వచ్చేది. అక్కడుండగానే 'పెద్దాడి పుట్టిన రోజో', ఈవిడ 'పెళ్ళిరోజో' వచ్చి పెద్దవాళ్ళందరికీ దణ్ణాలు పెట్టించేది! దానితో కొద్దిగా కలెక్షన్ వచ్చేది. పిల్లలకి అలవాటు లేక వాంఠి వస్తోంది అన్నా బలవంతంగా పాలే తాగించేది! ఇవన్నీ లేమి వల్ల అనుకుంటే పొరపాటు. బాగా ఆస్తిపాస్తులు ఉండేవి! ఇంటికి ఎవరైనా వెళితే మాత్రం పెరట్లో జామ చెట్టు కింద రాలిన పిందెలు తెచ్చి 'ఫలహారం' పెట్టేది!

మా పరాంకుశం బాబాయ్ మా బంధువుల్లో ఓ జంటని "మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్ ట్రబుల్ ఫర్ ఆల్ అదర్స్!" అంటుంటాడు. ఎందుకంటే పిసిసారి బుద్ధుల్లో, డబ్బు జాగ్రత్తలో ఇద్దరిది ఒకటే మాటా, ఒకటే బాణీ!

ఇంటికి ఎవరైనా అతిథులు వెళితే వాళ్ళకి ఆ రోజు ఉపవాసం! వాళ్ళు ఎవరింటికైనా వస్తే కోరికలు పిలకలేస్తుంటాయి. "పిన్నీ నీ చేతి పెసరట్టు, ఉప్పా తిని ఎన్నాళ్ళయింది!"

"అత్తయ్యా నువ్వు గుత్తివంకాయ కూర ఎంతబాగా చేస్తావో ఈయనకి రుచి చూపించడానికి తీసుకొచ్చాను" అంటూ ఆ నెలకి సరిపడా కోరికలు తీర్చుకుని వెళుతుంటారు.

వీళ్ళే ఒకసారి మద్రాసు వెళితే ఆ గృహస్థు హోటల్ కి తీసుకెళ్ళాడుట. అందరికీ టిఫిన్ను తెప్పించిన తరువాత, కాఫీ తెప్పించ బోతుంటే వీళ్ళు 'కాఫీ తాగం కాబట్టి మళ్ళీ దాని బదులు ఇడ్లీ తెప్పించు" అన్నారుట. అతను ఈ సంగతి చెప్పి చెప్పి నవ్వి "మరో ఫ్లేటు ఇడ్లీ తెప్పించమన్నా తెప్పించేవాడినిగా" అన్నారు. సరే.. వీళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళి అసలు ఏం పెడతారో చూద్దాం అన్న వాళ్ళకి దారుణమైన అనుభవాలు జరిగాయి!

ఒకసారి ఆవిడ పెట్టిన రవ్వకేసరి తిన్న మా వదినకి అది 'లై పిండి'లా, ఫెవికాల్ లా అంగటికి అతుక్కుపోతే తీసి, మళ్ళీ మాట్లాడించడానికి బ్రహ్మ ప్రయత్నం చెయ్యాలొచ్చింది. ఎందుకంటే రవ్వకేసరిలో 'నెయ్యి' అనేది ఆవిడ వెయ్యకపోవడమే కారణం!

సినిమాలో కేరక్టర్లుగా ఇలాంటి కేరక్టర్ని సృష్టిస్తే మనకి వినోదమే! కానీ ప్రతిరోజూ భార్యా బిడ్డలకి 'ఉప్పు, పప్పు, బియ్యం' కొలిచి ఇచ్చి ఇంకొక్క బద్ద కూడా ఎక్కువ ఇవ్వను అనేవాడి వల్లా, కొడుకు చెయ్యి ఫ్రాక్చర్ అయిందని వస్తే, డాక్టర్ బిల్లు అవుతుందని, బెల్తో వాడిని బాదే తండ్రి వల్లా ఆ కుటుంబం అంతా ఎన్ని కష్టాలు పడతారో నేను చూసాను. ఇక్కడ గమనించాల్సింది ఏమిటంటే వీళ్ళంతా బీదరికం వల్ల పర్చు తియ్యకపోవడం కాదు. పిసినారితనం అనే జబ్బు వల్ల డబ్బు ఖర్చు పెట్టడానికి భయపడి, తమకి జబ్బు చేసినా డాక్టర్ దగ్గరకి వెళ్ళలేరు. చాలా డబ్బు ఉంటుంది. కానీ ఖర్చు పెట్టలేరు. జబ్బు ముదిరిపోతుంది. ఈ జబ్బుతో ఓ ప్రముఖ సైకియాట్రిక్స్ ఈ మధ్య చనిపోయాడంటే నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది!

మొన్న మా పాతూరి విజయలక్ష్మిని కలిసినప్పుడు మాటల మధ్యలో 'రమణీ! ఎక్కడ ఫంక్షన్ కి వెళ్ళినా నేను బోలెడు పని చేస్తానా, అప్పుడు ఒక్క ఫోటో గ్రాఫరూ, వీడియో గ్రాఫరూ కనిపించడు. నేను ఫ్లేటు పట్టుకోగానే వీళ్ళ దుంపతెగా, తెగ తీస్తారు" అని బాధపడింది. అంతేకాకుండా ఈ మధ్య జరిగిన ఓ సంఘటన చెప్పి తెగ వాపోయింది!

"మా ఎదుటి ఫ్లాటు కన్నడ వాళ్ళ ఇంట్లో పెళ్ళికి వెళ్ళాను. ఆ తర్వాత వాళ్ళు అంకుల్ పెళ్ళికి రాలేదు కదా అని వీడియోలో పెళ్ళి క్యాసెట్టు పెట్టి మా వారికి చూపిస్తున్నారు!

మంచి హుషారుగా పెళ్ళి అంతా చూపించారు. కానీ ఓ ఘట్టంలో ఆ కన్నడ ఆయన చేతులు జోడించి "పత్తు నిమిష.. దయ మాడ్చురు.. "అని కన్నడంలో పదినిమిషాలు దయచేసి వెయిట్ చెయ్యండి అనీ, భోజనాలు రెడీ అవుతాయనీ, బతిమాలుతున్నాడు. ఎదురుగా ఏం చెపుతున్నాడో అర్థంకాని ఫేస్ తో 'నేనూ! మా వారు నన్ను కోపంగా చూసి "అంతలా ఆయన ప్రాధేయపడడం, మొండిగా నువ్వు నిలబడడం ఏవితీ? ఫక్కనేగా ఇంటికొచ్చి తినిపావచ్చుగా" అని కేకలేశారు. ఛీ.. ఛీ.. ఆయన అప్పుడే బతిమాలాలా.. నేను అప్పుడే మెట్లు దిగి రావాలా? ఆ వీడియో వాడు అప్పుడే వీడియో తియ్యాలా? ఎంత లేకిగా ఉందీ?" అని తెగ బాధపడింది. ఇలాంటివి రికార్డు అయితే చూసుకున్నప్పుడల్లా ఎంత సిగ్గుగా ఉంటుంది? నాకు నవ్వాగలేదు.

'అహ నా పెళ్ళంట' సినిమాలో పైన కోడిని వేళ్ళాడదీసి, దాన్ని చూస్తూ వట్టి అన్నం తినే కోటా శ్రీనివాసరావు కేరక్టర్, అతని కన్నా పిసినారినని నిరూపించడానికి 'న్యూస్ పేపర్' కట్టుకుని వచ్చే రాజేంద్రప్రసాద్, అతన్ని చూసి తన అసిస్టెంట్లు బ్రహ్మానందం గోచీ వైపు 'నీ కెండుకా గోచీ, నువ్వు పేపర్ కట్టుకోవచ్చుగా' అన్నట్లు చూసే కోటా!

తను పోతే తన గోచీ ఇచ్చిపోతానంటే 'నాకు వద్దండీ.. అది శిధిలావస్థలో ఉంది... ఇంకో ఉతుకు ఉతికితే దక్కదు..' అన్న బ్రహ్మానందం.

‘అందుకే ఉత్తకడం లేదన్న’ కోటా శ్రీనివాసరావు, సినిమాల్లో అయితే బావుంటుంది. మనం తెగ నవ్వుతాం. కానీ నిజ జీవితాల్లో, అవసరాలకి కూడా డబ్బు ఖర్చు పెట్టలేకా, పక్కవాడి జేబు మీద పడి బతికేద్దాం అనే జబ్బుతో బాధపడుతుంటే తెగ జాలేస్తుంది! డబ్బున్నా దరిద్రం అంటే ఇదే కాబోలు.

ఈ మధ్య వీరేంద్రనాథ్ గారు ఓ నవల వ్రాసారు. "వీళ్ళనేం చేద్దాం?" ఆ నవలలో ప్రమోద్ బానీ అనే వ్యాపారస్తుడూ, సాయివరపు విశ్వనాథరెడ్డి అనే కాంట్రాక్టరూ, ఇంకొక మాఫియా డాన్, వీరంతా కోట్లకి కోట్లు సంపాదించి తమ తరువాత ఓ నాలుగైదు తరాలు కూర్చుని తినేటంతగా కూడబెట్టి ఇచ్చి పోయారు. ఆ కూడబెట్టడానికి ప్రభుత్వ ఖజానాని దోచేసారు. బీదవారి పొట్టలు కొట్టారు. దేశ ద్రోహం చేసారు. అడ్డొచ్చిన వారిని మట్టుపెట్టడానికి వెనుకాడలేదు! ఇలాంటి వాళ్ళని మనం దరిదులం అంటాం. కానీ వీళ్ళు వందల, వేల కోట్లున్న దరిదులు. వీళ్ళు చనిపోయి పైలోకానికి వెళ్ళారు. దేవుడు "మిమ్మల్ని వేడి వేడి నూనెలో వేసి వేయించకుండా ఉండాలంటే ఒకే ఒక పని చెయ్యాలి, అదేవిటంటే మీరు మళ్ళీ భూలోకానికి వెళ్ళాలి. అక్కడ మీ నాలుగోతరం నడుస్తోంది. వెళ్ళి వాళ్ళ ఇంట్లో ఉన్న మీ ఫోటో పట్టండి చాలు!" అన్నాడు.

"ఓస్! ఇంతేనా.. "అని వీళ్ళు హుషారుగా క్రిందకొచ్చి ప్రయత్నించారు. నాలుగోతరం కాదుకదా, వీళ్ళ మనవళ్ళు కూడా వీళ్ళ ఫోటోలు ఇంట్లో పెట్టుకోలేదు. అది అంత కష్టతరమైన పని కాబట్టే దేవుడు చెప్పాడు!

ఎవరి గురించి అయితే వీళ్ళు రాత్రింబగళ్ళు దురాలోచనలతో, కుటల పన్నాగాలతో, కుటలతో హత్యలతో ఇన్ని పాపాలు చేసి కోట్లు సంపాదించారో.. వాళ్ళు వీరి పేర్లు కూడా గుర్తుపెట్టుకోలేదు!.. ఇంత ఆస్తి ఇచ్చిన ముత్తాతలు వల్ల, వ్యసనాల బారిన పడి నాశనం అయిపోయేటంత ఉచిత డబ్బు పొందారే తప్ప వీరి పట్ల కృతజ్ఞత చూపలేదు! ఒక్క ఫోటో కూడా పెట్టుకోలేదు!

ఓడిపోయి పైకెళ్ళి దేవుడు విధించిన శిక్షలు పొందారు.

ఇదీ స్థూలంగా కథ.

ఎన్నో వందల కోట్లు సంపాదించి బినామీ పేర్లమీద పెట్టిన ఒక ఫాక్షన్ లీడరు అతి దారుణంగా అనుచరుడి చేతిలో హతం అయ్యాడు. భార్య దగ్గర కనీసం దినం చెయ్యటానికి డబ్బుల్లేవట - ఇది అందరికీ తెలిసిన విషయమే.

రోజూ కనిపించే పక్క మనిషిని ప్రేమించి గౌరవించలేని వాళ్ళు అస్సలు తాము చూడని, చూడలేని తర్వాత తరాల వాళ్ళకోసం ఇన్ని పాపాలు చేసి ఇంత కూడబెట్టడం అవసరమా?

పాదుపు చెయ్యడం కొంతవరకూ మంచి అలవాటు! దుబారా కొంపలు కూల్చేస్తుంది. కానీ తనకీ తన కుటుంబ సభ్యులకీ జబ్బు చేసినా ఖర్చు పెట్టుకోలేనీ, కడుపు నిండా తినలేనీ పాదుపుని పిసినారితనం అంటారు. పిసినారితనం అనే జబ్బుకి మందు కనిపెట్టబడలేదు! ఈ వ్యాధి ఎందుకు వస్తుందో కూడా తెలీదు. కానీ వీళ్ళు అందరిలా కాకుండా ప్రతి నిమిషం మనీ కాలిక్యులేషన్లతో సతమతం అవుతూ నరకం పడుతుంటారు. ఎవరినీ సాధారణంగా నమ్మలేరు!

నేను కాలక్షేపానికి రాస్తున్న ఈ కబుర్ల వల్ల ఎవరినీ కించపరచాలనీ, బాధపెట్టాలనీ నా ఉద్దేశం కాదు!

మనలో బలహీనతలు ఒక్కోసారి మనకి తెలీవు. పక్కవాళ్ళకి ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తాయి. వాళ్ళు సాధారణంగా చెప్పరు. ఎందుకంటే చెప్పి చెడ్డవాళ్ళయ్యే అవసరం వాళ్ళకి ఉండదు. కానీ ... పుస్తకాలు మంచి మిత్రులు! చదివే అలవాటు ఉన్నవాళ్ళు సాధారణంగా 'అద్దం' ముందు నిలబడి మాట్లాడుకున్నట్లు ఫీలయి చదువుతున్న విషయాలని తమ విషయాలతో పోల్చుకుంటారు. ఇలా ఏ ఒక్కరైనా ఫీలయి కనీసం తమ పిసినారితనం వల్ల ఇతరులని ఇబ్బంది పెట్టడం మానుకుంటారేమో అనే చిన్న ఆశ ఇలా రాయించింది.

[Click here to share your comments on this article](#)